

наданого їм права (йде мова про недопущення зловживання майновими та житловими правами малолітніх та неповнолітніх дітей з боку батьків, які виступають співвласниками); основні критерії припинення (поділ) права спільної власності справедливим, законним чином.

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ ІНФОРМАНТІ З ОБМЕЖЕНИМ ДОСТУПОМ

Устименко Ю.В., студент магістратури ННПДІ НАВС

Науковий курівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри цивільно-правових дисциплін ННПДІ НАВС Ісвіня О.В.

Інформація з обмеженим доступом - особливий вид інформації, який відрізняється від загальнодоступної інформації за наступними ознаками:

1. Ця інформація не є відомою широкому колу осіб, вона не може бути загальнодоступною;

2. Інформація з обмеженим доступом може бути відома лише визначеному колу осіб і лише вони можуть використовувати цю інформацію;

3. Власником чи користувачем інформації з обмеженим доступом вживаються адекватні заходи, спрямовані на обмеження доступу третіх осіб до інформації;

4. Особлива соціальна цінність інформації з обмеженим доступом значною мірою обумовлюється саме її дійсною чи потенційною невідомістю третім особам;

5. Інформація з обмеженим доступом має відповідати обмеженням, що встановлюються законодавством для такого виду інформації.

Вимога невідомості широкому колу осіб впливає з сутності інформації з обмеженим доступом, оскільки обмежувати доступ до загальновідомої інформації немає сенсу. Цей факт визнається не лише національним, а й зарубіжним законодавством. Так, наприклад, у Великобританії вказана ознака описується в одному з найбільш цитуємих описів конфіденційної інформації, що був приведений Лордом Грінном у справі «Салтман Інжинірінг проти Кемібел і Ко» ще у 1948 році: «конфіденційна інформація - це дещо, що не є суспільним надбанням або загальновідомим». Таке формулювання дозволило дослідникам зробити наступні висновки. По-перше, для віднесення інформації до категорії конфіденційної не потрібна «абсолютна секретність», достатньо і «відносної секретності». Така інформація може бути відома більш ніж одній особі. Навіть кілька компаній можуть використовувати таку інформацію і вона може бути відома багатьом службовцям цих компаній. По-друге, інформація перестас бути конфіденційною, коли вона стає суспільним надбанням або загальновідомою.

З невідомістю інформації широкому колу осіб безпосередньо пов'язана наступна ознака інформації з обмеженим доступом - приналежність визначеному суб'єктному складу. Як зазначається у юридичній літературі, «такі відомості мають бути відомі або довірені вузькому колу осіб». Власники та користувачі інформації з обмеженим доступом мають бути конкретно визначені законодавством, самим

обставинами. Іншим чином неможливо буде визначити правомірне і неправомірне володіння та використання інформації різними суб'єктами. І, як наслідок, неможливо буде реалізувати правовий режим інформації з обмеженим доступом на практиці.

Слід відмітити, що обмеження кола осіб, що мають доступ до інформації є найважливішим заходом з її збереження. Водночас важливе значення мають також заходи з обмеження вільного доступу третіх осіб до інформації. Дана ознака стимулює суб'єктів інформації з обмеженим доступом вживати активних заходів з забезпечення схоронності цінної для них інформації.

Заходи, спрямовані на обмеження вільного доступу третіх осіб до інформації можуть мати характер різних організаційних заходів: починаючи з обмеження фізичного доступу до інформації і закінчуючи створенням локальних правових режимів обігу інформації на підприємстві. Характер заходів, спрямованих на збереження того чи іншого виду інформації залежить від багатьох факторів: виду інформації та її матеріального носія, цінності інформації, кількості її користувачів тощо. Тому розробити конкретні єдині критерії достатності та ефективності таких заходів практично неможливо. Оцінка достатності заходів, вжитих власником інформації, для охорони інформації в режимі обмеженого доступу має здійснюватись судом, виходячи з конкретних обставин справи.

Будь-яка інформація з обмеженим доступом має особливу соціальну цінність в силу її існуючої або потенційної невідомості третім особам, що відрізняє її від звичайної інформації і є її істотною ознакою. Як вже зазначалося раніше, будь-яка соціальна інформація має певну цінність. При цьому соціальна цінність може бути різною (духовною, моральною, комерційною, науковою тощо). Цінність інформації безпосередньо залежить від таких її ознак, як новизна, повнота, актуальність, достовірність, цінність предмета інформації тощо. Водночас, разом з зазначеними ознаками, відомості, віднесені до «інформації з обмеженим доступом», набувають особливої цінності у зв'язку з тим, що вони відомі визначеному колу осіб і доступ до них обмежений.

Така цінність може мати як духовний, так і економічний характер. Наприклад, цінність відомостей про походження та біологічних батьків усиновленої дитини буде однією, якщо дитина та оточуючі будуть з самого початку знати про факт усиновлення. Зовсім іншою така цінність буде у разі, якщо усиновлення було тасмним. В останньому випадку розголошення такої інформації може спричинити значну моральну шкоду.

Остання ознака - відповідність інформації обмеженням, що встановлені діючим законодавством, з одного боку вимагає, щоб конкретний вид відомостей був віднесений законодавством до категорії обмеженого доступу, а з іншого він виключає зі складу інформації з обмеженим доступом відомості, які законом заборонено відносити до такої інформації.

Отже, на основі проведеного аналізу ознак інформації з обмеженим доступом можна стверджувати, що така інформація має самостійне правове значення і характеризується низкою ознак, які істотно

Розглядаючи інформацію з обмеженим доступом як вид інформації, можна виходити з того, що такі відомості в повному обсязі мають ознаки, притаманні інформації в цілому, як субстанції та як соціальному та правовому явищу. Синтезуючи вказані висновки, можна сформулювати ознаки та визначення інформації з обмеженим доступом.

Інформація з обмеженим доступом - відомі лише визначеному колу осіб і такі, що мають в силу цього цінність, відомості, данні, знання, відносно яких було вжито заходів, спрямованих на обмеження вільного доступу третіх осіб, розповсюдження яких може спричинити істотної шкоди правам та інтересам зацікавлених осіб.

НЕДОЛІКИ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ДИТИНИ НА ІМ'Я

Блажко О.М., студент магістратури ННІПІ НАВС
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри цивільно -правових дисциплін ННІПІ НАВС Ісвіня О.В.

Захист прав дитини належить до найактуальніших проблем сьогодення як у межах громадянського суспільства, державної політики, так і в кожній окремо взятій сім'ї.

Присвоюючи ім'я, батьки мають право використовувати ім'я передбачене чи не передбачене довідником власних імен, керуючись лише здоровим глуздом. Рішення приймається виключно батьками дитини, а чинний Сімейний кодекс не має застереження щодо того, яке ім'я не слід давати дитині. І як свідчить практика існують випадки, коли батьки називають дітей досить дивними іменами (Ісус Христос, Лимон, Диван, Синдбад, Віагра). Почувши такі імена виникає питання, чому досі не має меж свобода вибору батьками імені дитини? Адже здійснюючи своє право на вибір імені дитини батьки в деяких випадках порушують інтереси дитини, яка в майбутньому може зазнати знущань від однолітків, через те ім'я, яким її нарекли батьки.

Прогресивні зміни щодо обмеження прав батьків у виборі імені дитини містить проект Закону України «Про внесення змін до ст. 146 Сімейного кодексу України щодо визначення імені дитини». Метою цього законопроекту є уточнення визначення імені дитини, а також визначення підстав і порядку оскарження відмови органів реєстрації актів цивільного стану в присвоєнні дитині імені.

Обмеження щодо вибору імені дитини визначені в частині другій статті 146, яку пропонують викласти в такій редакції:

«2. Дитині може бути дано не більше двох імен, якщо інше не випливає із звичаю національної меншини до якої належать мати і (або батько). Ім'я дитини повинно відповідати її статі. Дитині не може бути дано ім'я, що складається з назв неживих предметів, вигаданих персонажів, географічних назв, флори та фауни, титулів, хвороб, одночасним поєднанням букв, символів або (та) цифр, аббревіатур.». Також доцільним є передбачення можливості оскарження батьками відмови органу державної реєстрації актів цивільного стану до органу вищого рівня або суду.